GS 1895

Trenne

Wisor.

Den Första:

Brudparet, som drunknade på Swart=elfwen.

Den Andra:

En Krigs=Wisa.

Den Tredje:

I Wermland är lustigt att lefwa och bo; m. m.

CHRISTINEHAMN,
tryckt hos P. Elias Norman, 1851.

ga dar. Om jag er aldrig skåda får, Emot min wilja det wißt går.

16. Jag lemnar allt till Herren Gud, Som på det krig kan göra slut, Han släpper wißt de fångar ut, Om det är efter hans beslut, Och lemnar dem i frid och ro, Att de må komma till sitt bo.

17. Om jag ej kommer mer igen, Säg jag har gått till himmelen. Då slutar jag min ungdomstid, Och ändar således min ofrid. Adjö, farwäl I wänner kär! Jag slutar denna wisan här.

Den Tredje:

I Wermland är lustigt att lefwa och bo; Der landet jag prisar så gerna. Der klappar det hjertan, med heder och tro, Så fasta som bergenas kärna. Och hwar och en Swensk uti Sweriges land, Som kommer att gästa wid Klarelfwens strand, Han finner blott bröder och systrar.

2. I Wermland — ja der will jag bygga och bo, Med enklaste lycka förnöjder. Deß dalar och skog ge mig tystnadens ro, Och luften är frisk på deß höjder. Och forsarna sjunga sin ljufliga sång — Wid den will jag somna så stilla en gång, Och hwila i Wermländska jorden.

Kostar 2 skillingar banko.

8. Brudgummen kwatar med fritt mod: Min fära wadra du, Jag hafwer fördats denna elf Ränat wärre än det är nu.

9. Wren när de som är öfra strand, Så fick de annat je; Så som en wädertilning stor Och flog den farefult ner.

10. De fjwalpade i wågorna, Som gåfen gör om wår, Och ropte högt med gråmelse, Wren ingen hjelp de få.

11. En unger Sträng och rafter Sunf, Sick detta öde se, Han hafade med ifrigt mod, Att skälla farefult dit.

12. Wren när de som på famma rum, Der mennifforna låg, Så fågs der inter någon till, Wren wågen brufar på. —

13. En gammal gumma som war med, Smetrina leptio är, Som som till landet flytande, Så äroma hon låg.

14. De blefwo qwar i böljans djup Till anda dagens ljus, Så wi fick fickа bud på hjelp, Att ta' de döda upp.

15. Wren innan flockan flagit tu, Så habe wi fju lif; Wren Bruden, ad den arma Brud, Hon ligger qwar ännu.

16. Hon war ej wärd att bära hem Den Brude=frans hon bar, Hon war ej wärd att qwällen se Upå fin hederdag.

17. Det blef nu forg för gästabud, Och tårar drack för win, Och slagorop och grämelse Sick hela rymden fring.

18. En gammal qwinna bjuden war, Och fienden är mig hardt när, Hwar dag

Utsiwer lepti är, Hon mistade båd Man och Sträng, I forg hon mäste gå.

19. Ere Hjonalag blef fälida är, Och twå fick följas är, Den attonde, en unger Sträng, Han habe barn odfå.

20. Wren ett är mäst som grämer mig, Om jep wärnlöfa barn, Som ingenbera fan föräta: De mistat Mor och Far.

21. De hwila alla i en graf, Till Domedagens ljus, Så Guds barnner bärja gå, Och wi fall inför Gud.

22. Ett beder jag I unge män, Om Brudgummar wilen bli, Att Mi tar Gud till ledesman, Så gär det lyckligt till.

23. I alla mina unga Mör, Som dgifta nu gär, I bejen Gud berara Er Sör höglärds=anden fwär.

24. Om nägon är som weta wil Hwem Wilan hafwer gjort: Det är en qwinna som war med Och dufat deras bord.

Som hemma är uti wårt land, Som ifrån krigstjensten är fri Och får bli hemma all er tid. Jag hade mången redlig wän, Som har gått bort till himmelen.

10. Det war stor sorg att tänka på, När wänner falla bort som strå, Ty döden han dem ryckte bort, Det skedde på en tid så kort, Då woro wi ej många qwar, När som wi dem till jorden bar.

11. För fienden blef ingen död, Men utaf frost och mången nöd; När hösten kall och kulen war, På posten månd wi stånda qwar, Och wåra kläder nötta är Och födan klen som wi förtär.

12. J wänner all, som hemma är, Förglöm mig ej ehwad jag är. Så länge jag här lefwa få, Jag aldrig er förglömma må. Gud hlelp mig ur den sorg och twång, Som jag måst lida tiden om.

13. Men jag wet dock allsintet om, När jag mer till min hemort kom, Min största fägnad wore det, Om jag min hemort finge se, Der hafwer jag så mången wän, Som mig will skåda en gång än.

14. Den wisan jag sjelf diktat har, Will J den samma emotta, Betrakta hwad hon innebär, Så wet ni hwad jag lider här, Jag hafwer ingen timma fri, Ty fienden will förstöra mig.

15. Jag är en ung och rasker dräng, Från Malung också Dala Län, Som från min fader wandrat har Och warit borta mån-

jag uppå posten war, då förte de mitt lif att ta; Ty der gick mången raff patrull, Som wille fjuta mig omkull.

6. De förlöe gamla medet mig, Om fall gå ut i fält och frig, Mår Konung jag wågt tyda må Och hafligt ut mot Norge gå, Mårt forfetland tillwinna må, Och de motfrakna neberfå.

7. En lagare jag wara må, Att främft i lperten tänkigt få, Och när jag pigan bära får, Så fedjan jag då måste gå, på Norrfa fläken går wägt jag Och wänta fienden hwar dag.

8. Men om wi fulle uppfälls bli Och inte annat för oß å, Ju elo och Eufor, röf och damm, Så alla fiber fomma fram, Så gåller ej ha barnamod, Rär man blir wårfodd uti blod.

9. Så tacka Gud ni hwar en man,

Den Öfrta:

Brubparet, som brunnade på Swart-elfwen.

1 Nora foden och Badetorps by Ett bröllopp redde till, En Gnemman af famre stånd, Brudgummne fulle bli.

2. Han leide hus och prydde Brud, Och sina wänner bad, Att följa med, en liten flund, Uppå sin bröllopsdag.

3. Eric Jehrsson hörde buren till, Och med hwad mera war, Han lade till sin hustru fön: Du fall bli hemma qwar.

4. Men de med bönet och med rop Bewäre hennes sinn', Att hon gick ut från gods och gård, Och ifrån färaften sin,

5. Till Carlstads Brut och Cäteri Att wigeln der undfå. Brufs-Pretten wigde dem ihop Och önsta dem all godt.

6. Men när de fom till stranden ner, Det flod två unga mån: Ni tofwen qwar en liten flund, Så fommer lafbaten.

7. Man håller för den waningen, Den ifrån höjden war, Att de ej fulle fanfas ned Uti den djupa graf.